

SYNDENS DATTER

eller:

Pigen fra Baggaarden.

Et Nutids-Skuespil

i levende Billeder.

4 Akter.

78 Afdl.

Nordisk Films Co.

har ogsaa paa denne Film sat sit
Præg af Fantasi, Virkeligheds-
sans og kunstnerisk Sikkerhed

Hovedrollerne udføres med stor Dygtighed
af

Fru **Agnete Blom,**
Hr. **Olaf Fønss** og
Hr. **Johannes Ring**

PERSONERNE:

Basil Stillton..... Godsejer
Henry Born hans Nevø
Gerd Vaine et „uægte“ Barn
Dorrit hendes Plejesøster
Charles en ung Proletar
Mary Life..... en letsindig Pige

*Overalt i Verden, hvor denne
Film naaer frem, vil Tilskuere i
Tusindtal med bankende Hjerte
og i ivrig Spænding følge Lappe-
skomagerens Plejedatter paa hen-
des skæbnesvangre Vej op gennem
Herregaardens gyldne Sale — og
derfra ned i Tilværelsens Sump.*

Af Afdelingerne fremhæves:

1. Lappeskomager Vaines Plejedatter, den attenaarige Gerd.
2. Basil Stillton har overtaget Godset „Skovholm“ efter sin nylig afdøde Broder.
3. Broderens Bekendelse.
4. Hos den Afdødes Sagfører.
5. „Lad mig være, Charles!“
6. „Bor der en Skomager Vaine her i Ejendommen?“
7. „Jeg vilde gerne have Lov til at gøre noget for det Barn, som min Broder, Godsejer Stillton, i sin Tid satte i Pleje hos Dem!“
8. Et overraskende Tilbud.
9. Gerd vil hellere blive, hvor hun er!
10. Ankomsten til „Skovholm“
11. Gerd har hurtigt vænnet sig til de nye Forhold.
12. Gerds gode Hjærte
13. Afstanden mellem Herregaardsfrøkenen og en fattig Daglejerkone!
14. Gerd faar at vide, at den syge Kone er bragt hjem og ikke har nogen til at passe sig.
15. Henry Born er vendt hjem fra Kongo.
16. Paa Besøg hos sin Onkel, Godsejer Stillton.
17. Deres første Møde.
18. Ved Brønden.
19. Gerd lader vente paa sig.
20. Henry Born elsker Gerd.
21. Hans Bejlen.
22. Oplysninger om hendes Fortid.
23. Et lykkeligt Ægteskab.
24. Gerds gamle Tilbeder.
25. Charles krydser atter hendes Vej.
26. „Lad mig faa nogle Penge, saa skal jeg forsvinde igen!“
27. „Det er blot en Tigger, som jeg har hjulpet en Smule!“
28. Henrys Tvivl.
29. „Jeg løj for Dig —“
30. Om Aftenen.
31. Henry er ude.
32. Et uanmeldt Besøg.
33. „Forlad øjeblikkelig mit Hus! Jeg tror Dig ikke mere!“
34. Gerd ernærer sig og sit Barn ved at sy Linned til et Magasin.
35. En daarlig Raadgiverske.
36. Uvisheden om hans Barns Skæbne.
37. Det lille Barn er sygt.
38. „De maa endelig ikke sy paa Maskinen! Barnet maa have absolut Ro.“
39. Brevet fra Onkel Stillton.
40. Hun falder for Fristelsen.
41. Paa Natcafé.
42. For Barnets Skyld.

43. Den lille døde for et Par Timer siden!
 44. Basil Stillton er død og har indsat Gerd og Henry Born til sine Universalarvinger.
 45. Sagførerens Annonce.
 46. Ned ad Bakke!
 47. Et forskræmt Pigebarn.
 48. Gerds Plejesøster Dorrit.
 49. „Bliv hos mig, Dorrit! Saa skal jeg gøre en pæn Pige af dig!“
 50. Et nyt Liv.
 51. Et frygteligt Optrin.
 52. „Svar mig ærligt, Doktor! Kan jeg leve?“
 53. Mand og Hustru.
 54. Forsoningens Fred.
 55. Et Løfte ved Dødslejet.
-

Syndens Datter.

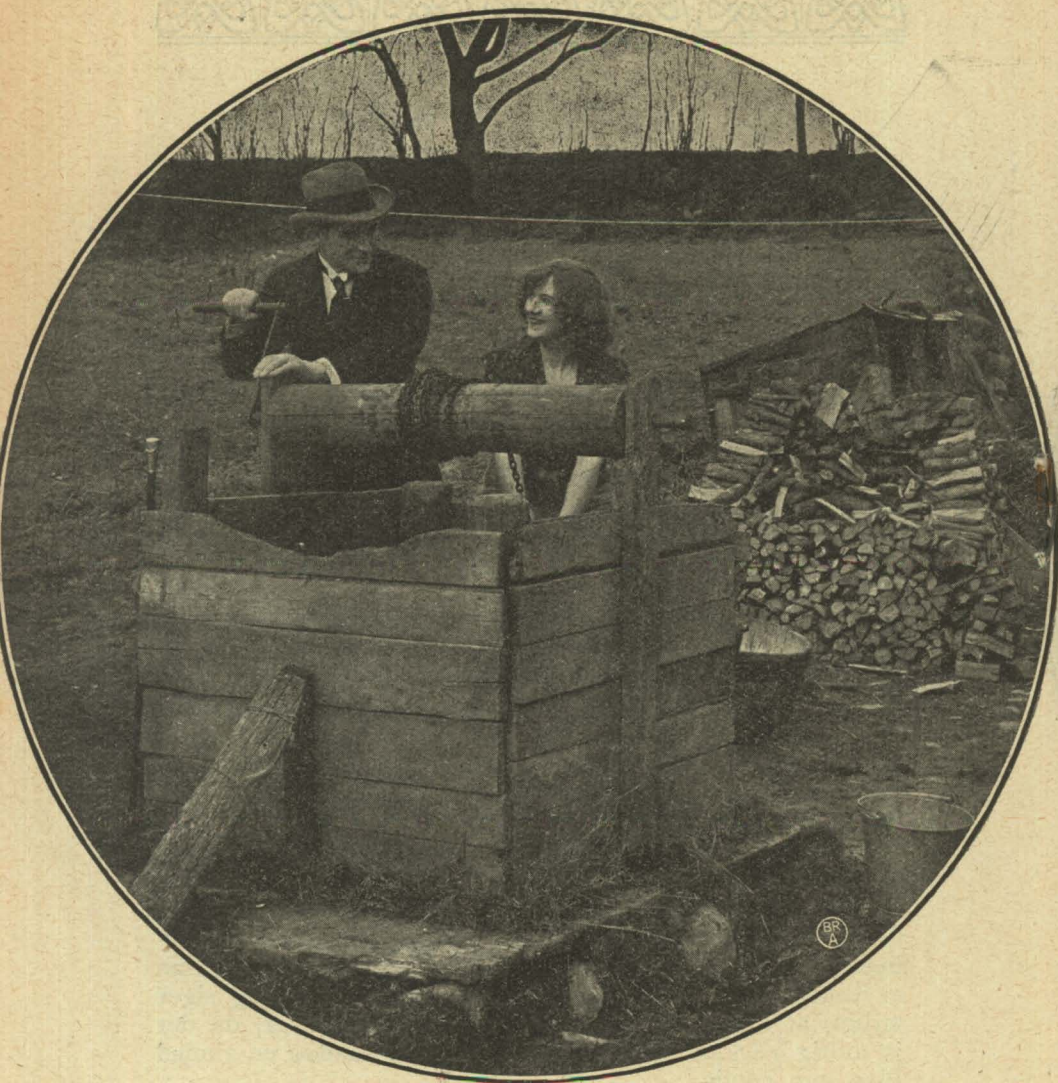
Basil Stillton har overtaget Godset „Skovholm“ efter sin nylig afdøde Broder og finder blandt dennes Efterladenskaber et Brev, der er stilet til ham, og i hvilket Broderen tilstaar, at han er Fader til et Barn, hvis Moder stod saa langt under ham i social Henseende, at han ikke kunde bekvemme sig til at gifte sig med hende, skønt han virkelig holdt af hende.

Barnet blev sat i Pleje hos en Skomager Vaine, og den Afdøde beder nu sin Broder om at tage sig af dette Barn, for derved at gøre noget af hans Brøde god igen.

Basil sætter sig straks i Bevægelse for at opfylde Broderens Ønske og finder da ogsaa uden større Vanskeligheder den omtalte Skomager. Til sin store Overraskelse konstaterer Godsejeren, at Barnet, han søger, er en køn og frisk ung Pige paa 18 Aar, og det falder ham ikke helt let at sætte hende ind i Sagen.

Den unge Pige bliver ganske forvirret, da hun hører, hvem hun er Datter af, og at det er den fornemme Herrs Mening at adoptere hende og tage hende med hjem paa sit Gods. Hun er ikke fri for at nære alvorlige Betæneligheder ved at skulle ombytte de smaa fattige Værelser, hun er vokset op i, med „Skovholm“s elegante Sale og siger ærligt, at hun vist hellere maa blive hvor hun er, da der jo aldrig vil kunne blive en fin Dame af saadan en simpel Pige som hende.

I Baggaarden.

Basil Stillton, der har faaet et godt Indtryk af det frejdige og ukunstlede Pigebarn, er imidlertid af en ganske anden Mening og det lykkes ham da ogsaa at faa Gerd — som den unge Pige hedder — til at tage med hjem til „Skovholm“.

Gerd vænner sig hurtigt til de nye Forhold, og hendes Onkel fortryder ikke, at han har taget hende til sig, selv om han en Gang imellem ser sig nødsaget til at gøre hende opmærksom paa den Afstand, der er imellem hende, Godsejerens Adoptivdatter, og Godssets Folk, — en Afstand, som hun ikke sjældent fuldstændig overser.

* * *

Da Gerd i et Aars Tid har opholdt sig paa „Skovholm“, faar Godsejeren Besøg af en Nevø, Henry Born, som i en Del Aar har opholdt sig i Udlandet. Han og Gerd kommer hurtigt til at synes om hinanden, og der er ikke

Hendes Livs Vendepunkt.

gæret mange Uger, før han beder hende blive hans Hustru.

Gerd lægger ikke Skjul paa, at hun elsker ham, men hun beder ham først tale med sin Onkel, der vil kunne give ham nogle Oplysninger om hende, som hun frygter vil svække hans Følelser for hende. De Meddelelser, Stillton giver ham om Gerds Fødsel og Opdragelse, faar ham imidlertid ikke til at forandre sin Beslutning om at gifte sig med hende, — og hun giver ham da ogsaa med Glæde sit Ja.

* * *

I et Par Aar har Henry og Gerd levet i et lykkeligt Ægteskab og har en yndig lille Datter, som de begge for-guder.

Da vil Skæbnen, at Gerd atter skal komme til at mindes den alt andet end lykkelige Tid, da hun kun var den fattige Skomagers Plejedatter. En af hendes Bekendte fra den skumle Baggaard, hvor hun tilbragte de første 18 Aar af

I Kærlighedens Vaar.

sit Liv, — en samvittighedsløs Slyngel, der hedder Charles, — opdager en Dag, hvor hun bor, og hvem hun er gift med — og straks forsøger han at presse hende for Penge!

For at slippe af med den frække Fyr giver Gerd ham ogsaa nogle Penge, og da hendes Mand i det samme kommer til, siger hun blot, at det er en Tigger, hun har hjulpet en Smule. En Bemærkning fra Charles faar imidlertid Henry til at tvivle paa Rigtigheden af hendes Udsagn, — og hun tilstaar da ogsaa senere, at hun har løjet for ham, — men at hun kun har gjort det, fordi hun vidste, at han ikke holdt af at blive mindet om hendes uhyggelige Fortid.

Under sit Besøg hos Gerd har Charles set sit Snit til at sætte sig i Besiddelse af Nøglen til Yderdøren, — og samme Aften lukker han sig ind i Huset i den Hensigt at stjæle nogle af de Kostbarheder, han har set, der findes.

Henry er ikke hjemme, og Gerd sover trygt, saa det ser ud til, at Tyven skal faa Held med sig.

Hendes første Usandhed.

Medens han er i Færd med at dirke nogle Skuffer op, kommer imidlertid Henry hjem, og Charles søger Tilflugt paa Gerds Værelse, hvor hendes Mand finder ham. Henry mener nu at faa sin Mistanke, om at Gerd er ham utro, bekræftet, — og ude af sig selv af Sorg og Harme befaler han hende at forlade hans Hus øjeblikkelig. Den ulykkelige Kvinde søger at retfærdiggøre sig, — men han vil ikke høre paa hende. Hun har jo løjet for ham tidligere, og nu tror han hende ikke mere

I den mørke, kølige Nat forlader saa Gerd det Hus, hvor hun har tilbragt de lykkeligste Aar af sit Liv, — og sit lille Barn tager hun med sig.

* * *

Vi springer et Aar frem i Tiden.

Gerd har ikke set noget til sin Mand, siden hun forlod sit Hjem.

„Jeg skal hjælpe dig!“

I en af Byens Sidegader har hun lejet et tarveligt Værelse og ernærer sig og sit Barn ved at sy Linned til et Magasin.

En Dag bliver Barnet sygt, og hun faar at vide, at der er Fare for dets Liv. Tanken om, at hun maaske skal miste sit Barn, — der er det eneste, som binder hende til Livet, — er ved at bringe hende til Fortvivlelse, og da hun opdager, at hun ikke engang har Penge til at købe Medicin for, synker hun helt sammen. I det Magasin, hun syer for, kan hun ikke faa Forskud, og hendes Stolthed forbyder hende at opsøge sin Mand, saa hun ser ingen Udvej til at skaffe sig Penge.

Hendes Naboerske, en af Gadens løse Fugle, foreslaar, at hun skal gaa med hende ud en Aften. Hun skal nok føre hende sammen med nogle Herrer, der ikke er bange for at ofre Penge paa en køn Pige.

Gerd støder straks Forslaget fra sig med Væmmelse, — men da hun ser, hvorledes hendes Barn bliver svagere

I Dødens Stund.

og svagere, kaster hun alle Betæneligheder over Bord — og følges med sin Naboerske hen paa en mondæn Nat-café. Hendes Barn skal ikke dø, fordi hun mangler Penge til Medicin!

Men da Gerd et Par Timer senere vender tilbage med baade Medicin og Penge, er Barnet dødt. Hendes Offer har været forgæves.

* * *

Sorgen over Gerds formodede Utroskab og Uvisheden om hans Barns Skæbne har ældet Henry kendeligt. Hans Onkel, der ikke har villet tro, at Gerd virkelig har været saa brødefuld, som Henry antager, har faaet ham til at gøre alt for at opspore Moder og Barn, — men Efterforskningerne har været ganske resultatløse.

Efter Barnets Død er Gerd gledet længere og længere ned ad Skraaplanet. For at dulme sin Sorg har hun kastet

sig vildt ud i Byens Nattelig, og er nu en kendt Figur i den letlevende Verden. Da fører Tilfældet hende en Dag sammen med hendes Plejesøster, den kun 16-aarige Dorrit, — og hun forstaar, at den purunge Pige er ved at komme paa gale Veje. Hun faar at vide, at det er hendes gamle Bekendt, den slyngelagtige Charles, der har lokket Plejesøsteren til at løbe hjemmefra — og beslutter sig nu for hendes Skyld til at begynde paa et nyt og bedre Liv. Det er, som om hun igen har faaet noget at leve for, og hun haaber inderligt, at det skal lykkes hende at faa en god Pige af den stakkels, vildledte Dorrit.

En Dag opdager hun til sin Skræk, at Charles har faaet opsnuset, hvor Dorrit opholder sig og søger at faa hende overtalt til at slutte sig til ham igen. Ude af sig selv af Harm og Afsky griber Gerd en Kniv og betyder Bænditten, at han øjeblikkelig har at forsvinde. Hun skal vide at forhindre ham i at ødelægge Dorrits Liv, som han allerede har ødelagt hendes. Charles styrter sig over den opidsede Kvinde, vrister Kniven fra hende og saarer hende dødeligt med den.

Da Gerd forstaar, at hun ikke har mange Timer tilbage at leve i, sender hun Bud efter sin Mand, og fortæller ham, hvorledes hendes Liv har formet sig siden den Dag, hun forlod hans Hus. Først nu forstaar Henry hvilken blodig Uret, han har begaaet mod hende og tager hulkende mod sin haardt prøvede Hustrus Tilgivelse.

Inden hun udaander, beder hun Henry tage Dorrit til sig som sin Datter, og han opfylder med Glæde hendes Ønske. Han haaber paa den Maade at kunne sone noget af det, han har forbrudt mod den Døende.

SYNDENS DATTER

eller

Pigen fra Baggaarden

Et Nutids-Skuespil

i levende Billeder.

4 Akter.

78 Afdel.

Hovedrollerne udføres med stor Dygtighed
af

Fru **Agnete Blom,**

Hr. **Olaf Fønss** og

Hr. **Johannes Ring**

PERSONERNE:

Basil Stillton..... Godsejer
Henry Born..... hans Nevø
Gerd Vaine..... et „uægte“ Barn
Dorrit..... hendes Plejesøster
Charles..... en ung Proletar
Mary Life..... en letsindig Pige

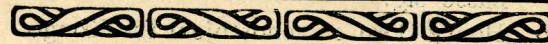

Nordisk Films Co.

har ogsaa paa denne Film sat sit
Præg af Fantasi, Virkeligheds-
sans og kunstnerisk Sikkerhed.

Overalt i Verden,

hvor denne Film naar frem, vil
Tilskuere i Tusindtal med bankende
Hjerte og i ivrig Spænding følge
Lappeskomagerens Plejedatter paa
hendes skæbnesvangre Vej op gen-
nem Herregaardens gyldne Sale —
og derfra ned i Tilværelsens Sump.

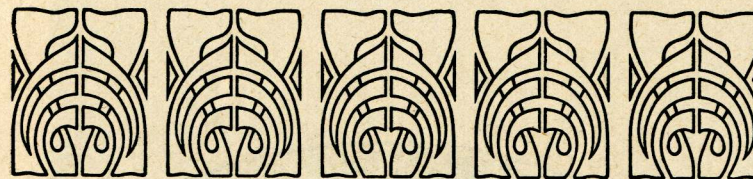

Af Afdelingerne fremhæves:

1. Lappeskomager Vaines Plejedatter, den attenaarige Gerd.
2. Basil Stilton har overtaget Godset „Skovholm“ efter sin nylig afdøde Broder.
3. Broderens Bekendelse.
4. Hos den Afdødes Sagfører.
5. „Lad mig være, Charles!“
6. „Bor der en Skomager Vaine her i Ejendommen?“
7. „Jeg vil gerne have Lov til at gøre noget for det Barn, som min Broder, Godsejer Stilton, i sin Tid satte i Pleje hos Dem!“
8. Et overraskende Tilbud.
9. Gerd vil hellere blive, hvor hun er!
10. Ankomsten til „Skovholm“.
11. Gerd har hurtigt vænnet sig til de nye Forhold.
12. Gerds gode Hjerte.
13. Afstanden mellem Herregaardsfrøkenen og en fattig Daglejerkone!
14. Gerd faar at vide, at den syge Kone er bragt hjem og ikke har nogen til at passe sig.
15. Henry Born er vendt hjem fra Kongo.

16. Paa Besøg hos sin Onkel, Godsejer Stilton.
17. Deres første Møde.
18. Ved Brønden.
19. Gerd lader vente paa sig.
20. Henry Born elsker Gerd.
21. Hans Bejlen.
22. Oplysninger om hendes Fortid.
23. Et lykkeligt Ægteskab.
24. Gerds gamle Tilbeder.
25. Charles krydser atter hendes Vej.
26. „Lad mig faa nogle Penge, saa skal jeg forsvinde igen!“
27. „Det er blot en Tigger, som jeg har hjulpet en Smule!“
28. Henrys Tvivl.
29. „Jeg løj for Dig —“
30. Om Aftenen.
31. Henry er ude.
32. Et uanmeldt Besøg.
33. „Forlad øjeblikkelig mit Hus! Jeg tror Dig ikke mere!“
34. Gerd ernærer sig og sit Barn ved at sy Linned til et Magasin.
35. En daarlig Raadgiverske.
36. Uvisheden om hans Barns Skæbne.
37. Det lille Barn er sygt.
38. „De maa endelig ikke sy paa Maskine! Barnet maa have absolut Ro.“
39. Brevet fra Onkel Stilton.
40. Hun falder for Fristelsen.
41. Paa Natkafé.
42. For Barnets Skyld.
43. Den lille døde for et Par Timer siden!

44. Basil Stilton er død og har indsat Gerd og Henry Born til sine Universalarvinger.
45. Sagførerens Annonce.
46. Ned ad Bakke!
47. Et forskræmt Pigebarn.
48. Gerds Plejesøster Dorrit.
49. „Bliv hos mig, Dorrit! Saa skal jeg gøre en pæn Pige af dig!“
50. Et nyt Liv.
51. Et frygteligt Optrin.
52. „Svar mig ærligt, Doktor! Kan jeg leve?“
53. Mand og Hustru.
54. Forsoningens Fred.
55. Et Løfte ved Dødslejet.

Syndens Datter.

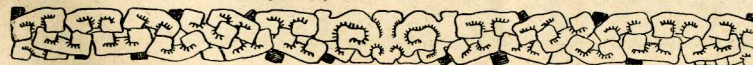
Basil Stillton har overtaget Godset „Skovholm“ efter sin nylig afdøde Broder og finder blandt dennes Efterladenskaber et Brev, der er stilet til ham, og i hvilket Broderen tilstaar, at han er Fader til et Barn, hvis Moder stod saa langt under ham i social Henseende, at han ikke kunde bekvemme sig til at gifte sig med hende, skønt han virkelig holdt af hende.

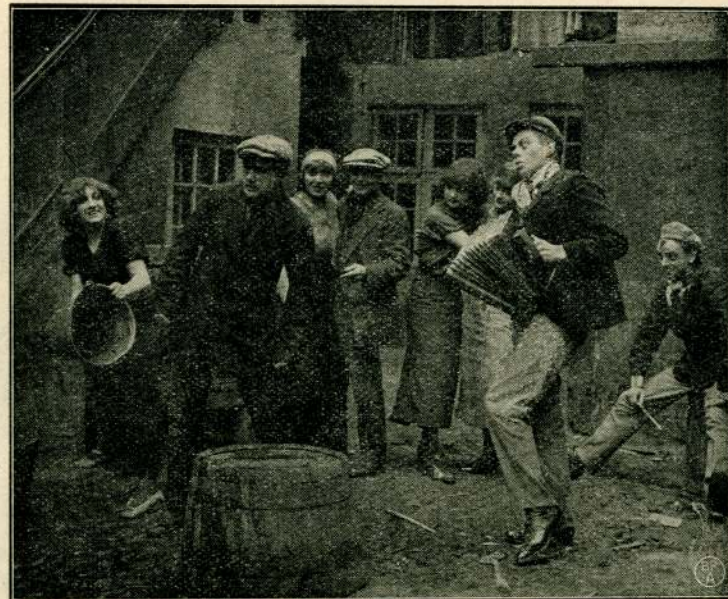
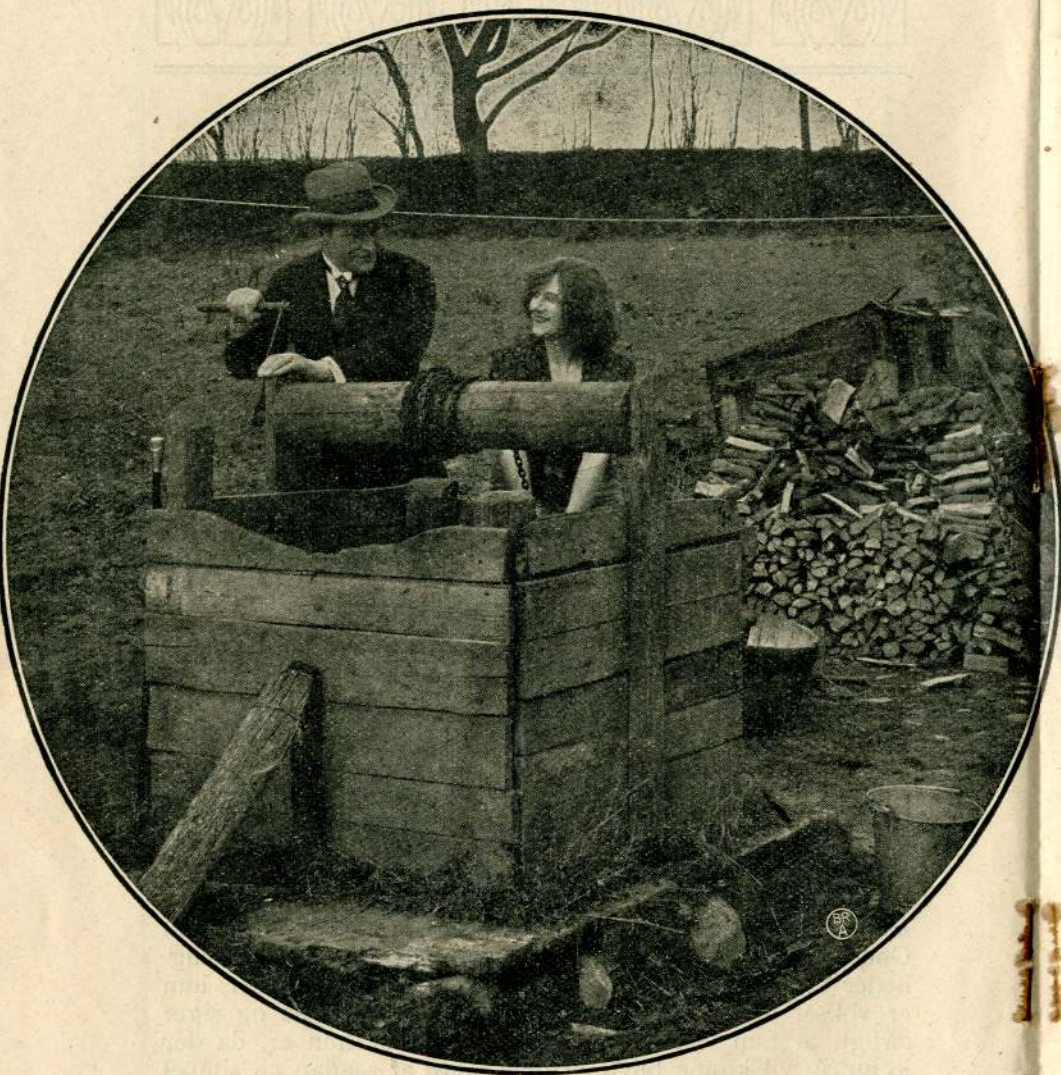
Barnet blev sat i Pleje hos en Skomager Vaine, og den Afdøde beder nu sin Broder om at tage sig af dette Barn, for derved at gøre noget af hans Brøde god igen.

Basil sætter sig straks i Bevægelse for at opfylde Broderens Ønske og finder da ogsaa uden større Vanskeligheder den omtalte Skomager. Til sin store Overraskelse konstaterer Godsejeren, at Barnet, han søger, er en køn og frisk ung Pige paa 18 Aar, og det falder ham ikke helt let at sætte hende ind i Sagen.

Den unge Pige bliver ganske forvirret, da hun hører, hvem hun er Datter af, og at det er den fornemme Herres Mening at adoptere hende og tage hende med hjem paa sit Gods. Hun er ikke fri for at nære alvorlige Betænkeligheder ved at skulle ombytte de smaa fattige Værelser, hun er vokset op i, med „Skovholm“s elegante Sale og siger ærligt, at hun vist hellere maa blive hvor hun er, da der jo aldrig vil kunne blive en fin Dame af saadan en simpel Pige som hende.

Basil Stilton, der har faaet et godt Indtryk af det

I Baggaarden

frejdige og ukunstlede Pigebarn, er imidlertid af en ganske anden Mening og det lykkes ham da ogsaa at faa Gerd — som den unge Pige hedder — til at tage med hjem til „Skovholm“.

Gerd vænner sig hurtigt til de nye Forhold, og hendes Onkel fortryder ikke, at han har taget hende til sig, selv om han en Gang imellem ser sig nødsaget til at gøre hende opmærksom paa den Afstand, der er imellem hende, Godsejerens Adoptivdatter, og Godsets Folk, — en Afstand, som hun ikke sjældent fuldstændig overser.

* * *

Da Gerd i et Aars Tid har opholdt sig paa „Skovholm“, faar Godsejeren Besøg af en Nevø, Henry Born, som i en Del Aar har opholdt sig i Udlandet. Han og Gerd kommer hurtigt til at synes om hinanden, og der er ikke gaæet mange Uger, før han beder hende blive hans Hustru.

Gerd lægger ikke Skjul paa, at hun elsker ham, men hun beder ham først tale med sin Onkel, der vil kunne

Hendes Livs Vendepunkt

give ham nogle Oplysninger om hende, som hun frygter vil svække hans Følelser for hende. De Meddelelser, Stilton giver ham om Gerds Fødsel og Opdragelse, faar ham imidlertid ikke til at forandre sin Beslutning om at gifte sig med hende, — og hun giver ham da ogsaa med Glæde sit Ja.

* * *

I et Par Aar har Henry og Gerd levet i et lykkeligt Ægteskab og har en yndig lille Datter, som de begge for-guder.

Da vil Skæbnen, at Gerd atter **skal** komme til at **minde** den alt andet end lykkelige Tid, da hun kun var den fattige Skomagere Plejedatter. En af hendes Bekendte fra den skumle Baggaard, hvor hun tilbragte de første 18 Aar af sit Liv, — en samvittighedsløs Slyngel, der hedder Charles, — opdager en Dag, hvor hun bor, og hvem hun er gift med — og straks forsøger han at presse hende for Penge!

Før at slippe af med den frække Fyr giver Gerd ham

I Kærlighedens Vaar

ogsaa nogle Penge, og da hendes Mand i det samme kommer til, siger hun blot, at det er en Tigger, hun har hjulpet en Smule. En Bemærkning fra Charles faar imidlertid Henry til at tvivle paa Rigtigheden af hendes Udsagn, — og hun tilstaar da ogsaa senere, at hun har løjet for ham, — men at hun kun har gjort det, fordi hun vidste, at han ikke holdt af at blive mindet om hendes uhyggelige Fortid.

Under sit Besøg hos Gerd har Charles set sit Snit til at sætte sig i Besiddelse af Nøglen til Yderdøren, — og samme Aften lukker han sig ind i Huset i den Hensigt at stjæle nogle af de Kostbarheder, han har set, der findes.

Henry er ikke hjemme, og Gerd sover trygt, saa det ser ud til, at Tyven skal faa Held med sig.

Medens han er i Færd med at dirke nogle Skuffer op, kommer imidlertid Henry hjem, og Charles søger Tilflugt paa Gerds Værelse, hvor hendes Mand finder ham. Henry mener nu at faa sin Mistanke, om at Gerd er ham utro, bekræftet, — og ude af sit selv af Sorg og Harm befaler han hende at forlade hans Hus øjeblikkelig. Den ulykkelige Kvinde søger at retfærdiggøre sig, — men han

Hendes første Usandhed

vil ikke høre paa hende. Hun har jo løjet for ham tidligere, og nu tror han hende ikke mere

I den mørke, kølige Nat forlader saa Gerd det Hus, hvor hun har tilbragt de lykkeligste Aar af sit Liv, — og sit lille Barn tager hun med sig.

* * *

Vi springer et Aar frem i Tiden.

Gerd har ikke set noget til sin Mand, siden hun forlod sit Hjem.

I en af Byens Sidegader har hun lejet et tarveligt Værelse og ernærer sig og sit Barn ved at sy Linned til et Magasin.

En Dag bliver Barnet sygt, og hun faar at vide, at der er Fare for dets Liv. Tanken om, at hun maaske skal miste sit Barn, — der er det eneste, som binder hende til Livet, — er ved at bringe hende til Fortvivlelse, og da hun opdager, at hun ikke engang har Penge til at købe Medicin for, synker hun helt sammen. I det Magasin, hun syer for, kan hun ikke faa Forskud, og hendes Stolthed forbyder

„Jeg skal hjælpe dig!“

hende at opsøge sin Mand, saa hun ser ingen Udvej til at skaffe sig Penge.

Hendes Naboerske, en af Gadens løse Fugle, foreslaar, at hun skal gaa med hende ud en Aften. Hun skal nok føre hende sammen med nogle Herrer, der ikke er bange for at ofre Penge paa en køn Pige.

Gerd støder straks Forslaget fra sig med Væmmelse, — men da hun ser, hvorledes hendes Barn bliver svagere og svagere, kaster hun alle Betæneligheder over Bord — og følger med sin Naboerske hen paa en mondæne Nat-café. Hendes Barn skal ikke dø, fordi hun mangler Penge til Medicin!

Men da Gerd et Par Timer senere vender tilbage med baade Medicin og Penge, er Barnet dødt. Hendes Offer har været forgæves.

* * *

Sorgen over Gerds formodede Utroskab og Uvisheden om hans Barns Skæbne har ældet Henry kendeligt. Hans Onkel, der ikke har villet tro, at Gerd virkelig har været

I Dødens Stund

saa brødefuld, som Henry antager, har faaet ham til at gøre alt for at opspore Moder og Barn, — men Efterforskningerne har været ganske resultatløse.

Efter Barnets Død er Gerd gledet længere og længere ned ad Skraaplanet. For at dulme sin Sorg har hun kastet sig vildt ud i Byens Natteliv, og er nu en kendt Figur i den letlevende Verden. Da fører Tilfældet hende en Dag sammen med hendes Plejesøster, den kun 16-aarige Dorrit, — og hun forstaar, at den purunge Pige er ved at komme paa gale Veje. Hun faar at vide, at det er hendes gamle Bekendt, den slyngelagtige Charles, der har lokket Plejesøsteren til at løbe hjemmefra — og beslutter sig nu for hendes Skyld til at begynde paa et nyt og bedre Liv. Det er, som om hun igen har faaet noget at leve for, og hun haaber inderligt, at det skal lykkes hende at faa en god Pige af den stakkels, vildledte Dorrit.

En Dag opdager hun til sin Skræk, at Charles har faaet opsnuset, hvor Dorrit opholder sig og søger at faa hende overtalt til at slutte sig til ham igen. Ude af sig selv af Harme og Afsky griber Gerd en Kniv og betyder Banditten,

at han øjeblikkelig har at forsvinde. Hun skal vide at forhindre ham i at ødelægge Dorrits Liv, som han allerede har ødelagt hendes. Charles styrter sig over den op-hidsede Kvinde, vrister Kniven fra hende og saarer hende dødeligt med den.

Da Gerd forstaar, at hun ikke har mange Timer tilbage at leve i, sender hun Bud efter sin Mand, og fortæller ham, hvorledes hendes Liv har formet sig siden den Dag, hun forlod hans Hus. Først nu forstaar Henry hvilken blodig Uret, han har begaaet mod hende og tager hulkende mod sin haardt prøvede Hustrus Tilgivelse.

Inden hun udaander, beder hun Henry tage Dorrit til sig som sin Datter, og han opfylder med Glæde hendes Ønske. Han haaber paa den Maade at kunne sone noget af det, han har forbrudt mod den Døende.

D E N S O M S E J R E R .

Syndens datter

Basil Stillton har overtaget Godsset "Skovholm" efter sin nylig afdøde Broder og finder blandt dennes Efterladenskaber et Brev, der er stilet til ham, og i hvilket Broderen tilstaar, at han er Fader til et Barn, hvis Moder stod saa langt under ham i social Henseende, at han ikke kunde bekvemme sig til at gifte sig med hende, skønt han virkelig holdt af hende. Barnet blev sat i Pleje hos en Skonager Vaine, og den afdøde beder nu sin Broder om at tage sig af dette Barn, for derved at gøre noget af hans Brøde god igen. Basil sætter sig straks i Bevægelse for at opfylde Broderens Ønske og finder da ogsaa uden større Vanskeligheder den omtalte Skonager. Til sin store Overraskelse konstaterer Godsejeren, at Barnet, han søger, er en køn og frisk ung Pige paa 18 Aar, og det falder ham ikke helt let at sætte hende ind i Sagen. Den unge Pige bliver ganske forvirret, da hun hører, hvem hun er Datter af, og at det er den fornemme Herrs Mening at adoptere hende og tage hende med hjem paa sit Gods. Hun er ikke fri for at mere alvorlige Betenkeligheder ved at skulle ombytte de smaa fattige Verelser, hun er vokset op i, med "Skovholm"s elegante Sale og siger ærligt, at hun vist hellere maa blive hvor hun er, da der jo aldrig vil kunne blive en fin Dame af saadan en simpel Pige som hende. Basil Stillton, der har faaet et godt Indtryk af det frejdige og ukunstlede Pigebarn, er imidlertid af en ganske anden Mening og det lykkes ham da ogsaa at faa Gerd, - som den unge Pige hedder, - til at tage med hjem til "Skovholm".

Gerd vender sig hurtigt til de nye Forhold, og hendes Onkel fortryder ikke, at han har taget hende til sig, selv om han en Gang inellem ser sig nødsaget til at gøre hende opmærksom paa den Afstand, der er mellem hende, Godsejerens Adoptivdatter, og Godsets Folk, og som hun ikke sjældent fuldstændig overser.

Da Gerd i et Aars Tid har opholdt sig paa "Skovholm", faar Godsejeren Besøg af en Nevø, Henry Born, som i en Del Aar har opholdt sig i Ulandet. Han og Gerd kommer hurtigt til at synes om hinanden, og der er ikke gaaet mange Uger, før han beder hende blive hans Hustru. Gerd lægger ikke Skjul paa, at hun elsker ham, men hun beder ham først tale med sin Onkel, som vil kunne give ham nogle Oplysninger om hende, som hun frygter vil svække hans Følelser for hende, De Meddelelser, Stillton giver ham om Gerds Fødsel og Opdragelse, faar ham imidlertid ikke til at forandre sin Beslutning om at gifte sig med hende, - og hun giver ham da ogsaa med Glæde sit Ja. -

I et Par Aar har Henry og Gerd levet i et lykkeligt Ægteskab og har en yndig lille Datter, som de begge forguder. Da vil Skæbnen, at Gerd atter skal komme til at mindes den alt andet end lykkelige Tid, da hun kun var den fattige Skomagers Plejedatter. En af hendes Bekendte fra den skumle Baggaard, hvor hun tilbragte de første 18 Aar af sit Liv, - en samvittighedsløs Slyngel, der hedder Charles, - opdager en Dag, hvor hun bor, og hvem hun er gift med - og forsøger straks at presse hende for Penge. For at slippe af med den frække Fyr giver Gerd ham ogsaa nogle Penge, og da hendes Mand i det samme kommer til siger hun blot, at det er en Tigger, hun har hjulpet en Smule. En Bemærkning fra Charles faar imidlertid Henry til at tvivle paa Rigtigheden af hendes Udsagn, - og hun tilstaar da ogsaa senere, at hun har løjet for ham, - men at hun kun har gjort det, fordi hun vidste, at han ikke holdt af at blive mindet om hendes uhyggelige Fortid.

Under sit Besøg hos Gerd har Charles set sit Snit til at sætte sig i Besiddelse af Nøglen til Værdøren, - og samme Aften lukker han sig ind i Huset i den Hensigt at stjæle nogle af de Kostbarheder, han har set, der findes, Henry er ikke hjemme, og Gerd

sover trygt, saa det ser ud til, at Tyven skal faa Held med sig. Medens han er i Færd med at dirke nogle Skuffer op, kommer imidlertid Henry hjem, og Charles søger Tilflugt paa Gerds Værelse, hvor hendes Mand finder ham. Henry mener nu at faa sin Mistanke, om at Gerd er ham utro, bekræftet, - og ude af sig selv af Sorg og Harme befaler han hende at forlade hans Hus øjeblikkelig. Den ulykkelige Kvinde søger at retfærdiggøre sig, - men han vil ikke høre paa hende. Hun har jo løjet for ham tidligere, og nu tror han hende ikke mere..... I den mørke, kølige Nat forlader saa Gerd det Hus, hvor hun har tilbragt de lykkeligste Aar af sit Liv, - og sit lille Barn tager hun med sig.

Vi springer et Aar frem i Tiden. Gerd har ikke set noget til sin Mand, siden hun forlod sit Hjem. I en af Byens Sidegader har hun lejet et tarveligt Værelse og ernærer sig og sit Barn ved at sy Linned til et Magasin. En Dag bliver Barnet sygt, og hun faar at vide, at der er Fare for dets Liv. Tanken om, at hun maaske skal miste sit Barn, - der er det eneste, som binder hende til Livet, - er ved at bringe hende til Fortvivlelse, og da hun opdager, at hun ikke engang har Penge til at købe Medicin for, synker hun helt sammen. I det Magasin, hun syer for, kan hun ikke faa Forskud, og hendes Stolthed forbyder hende at opsøge sin Mand, saa hun ser ingen Udvej til at skaffe sig Penge. Hendes Naboerske, en af Gadens løse Fugle, foreslaar, at hun skal gaa med hende ud en Aften. Hun skal nok føre hende sammen med nogle Herrer, der ikke er bange for at ofre Penge paa en køn Pige. Gerd støder straks Forslaget fra sig med Væmmelse, - men da hun ser, hvorledes hendes Barn bliver svagere og svagere, kaster hun alle Betænkkeligheder over Bord - og følges med sin Naboerske hen paa en manden Natcafe. Hendes Barn skal ikke dø, fordi hun mangler Penge til Medicin.

Men da Gerd et Par Timer senere vender tilbage baade med

Medicin og Penge, er Barnet dødt. Hendes Offer har været forgæves.

Sorgen over Gerds formodede Utroskab og Uvisheden om hans Barns Skæbne har ældet Henry kendeligt. Hans Onkel, der ikke har villet tro, at Gerd virkelig har været saa brødefuld, som Henry antager, har faaet ham til at gøre alt for at opspore Moder og Barn, - men Efterforskningerne har været ganske resultatsløse.

Efter Barnets Død er Gerd gledet længere og længere ned ad Skraaplanet. For at dulme sin Sorg har hun kastet sig vildt ud i Byens Natteliv, og er nu en kendt Figur i den letlevende Verden. Da fører Tilfældet hende en Dag sammen med hendes Plejesøster, den kun 16 aarige Dorrit, - og hun forstaar, at den purunge Pige er ved at komme paa gale Veje. Hun faar at vide, at det er hendes gamle Bekendt, den slyngelagtige Charles, der har lokket Plejesøsteren til at løbe hjemmefra - og beslutter sig nu for hendes Skyld til at begynde paa et nyt og bedre Liv. Det er, som om hun igen har faaet noget at leve for, og hun haaber inderligt, at det skal lykkes hende at faa en god Pige af den stakkels, vildledte Dorrit.

En Dag opdager hun til sin Skræk, at Charles har faaet opsnuset, hvor Dorrit opholder sig og søger at faa hende overtalt til at slutte sig til ham igen. Ude af sig selv af Harme og Af-sky griber Gerd en Kniv og betyder Banditten, at han øjeblikkelig har at forsvinde. Hun skal vide at forhindre ham i at ødelægge Dorrits Liv, som han allerede har ødelagt hendes. Charles styrter sig over den ophidsede Kvinde, vrister Kniven fra hende og saarer hende dødeligt med den.

Da Gerd forstaar, at hun ikke har mange Timer tilbage at leve i, sender hun Bud efter sin Mand, og fortæller ham, hvorledes hendes Liv har formet sig siden den Dag, hun forlod hans Hus. Først nu forstaar Henry hvilken blodig Uret, han har begaaet

(Den som sejrer)

-5-

mod hende og tager hulkende mod sin haardt prøvede Hustrus Tilgivelse.

Inden hun udaander , beder hun Henry tage Dorrit til sig som sin Datter, og han opfylder med Glæde hendes Ønske. Han haaber paa den Maade at kunne sone noget af det , han har forbrudt mod den Døende.

- - - - - 0 0 0 0 0 - - - - -

IM.

" N o b o d y ' s D a u g h t e r "

Nordisk drama in four powerful parts.

Cast:

Basil Stillon, a land-owner.....Johannes Ring.
Henry Borne, his nephew.....Olaf Fönss.
Gerda Vaine.....Agnete v.Frangen.
Dorothy, her foster-sister.....Ingeborg Bruhn-Bertelsen.
Charles.....Hugo Braun.
Jenny Phillips.....Gyda Aller.

Basil Stillon has just inherited his dead brother's estate, Woodholme, and in his will he has stipulated that his heir shall make adequate provision for his daughter, born out of wedlock. Loyally, Basil Stillon determines to carry out his dead brother's wishes. The girl, Gerda, has lived for many years in a slum with her foster-father, Philip Vaine, a bootmaker, and here it is that Stillon finds her and asks her to come and live with him as his adopted daughter. At first she is reluctant to accept his offer, saying: "No, I think I am better off where I am. I am just an ordinary girl, you know, not a lady". But eventually she yields to her uncle's persuasions, and takes her place in his home, quickly developing into a charming, delightful, well-bred young lady.

One day in the village Gerda stops to help a sick woman of the labouring class, upon whom she calls later, to find her alone in her cottage with no one to care for her. So she takes off her fine clothes, and with bare feet and wearing a dirty old apron she starts to clean up, later going to the well for water, just as she is. On the way she meets a fine looking young man who inquires of her the way to Woodholme. She does not know it, but he is Stillon's nephew, an officer just returned from abroad, who is now on his way to visit his uncle.

At dinner that night Borne is astonished to recognise in his uncle's adopted daughter the girl of the well episode of the morning. But he keeps his knowledge to himself, and his visit to Woodholme has not lasted long when he finds himself deeply in love with Gerda. Proposing

to her, he is referred to his uncle, Gerda saying: "He will tell you something which I think will alter your opinion of me." But the knowledge of her birth and upbringing does not count with Borne. They become engaged.

An interval of several years elapses. Henry Borne and Gerda have now been married two years. With their child they are ideally happy, until one sad day Charles, an old admirer of Gerda's during her slum days, crosses her path again. Recognising her in the street, he calls and demands money. Borne sees Gerda give Charles five pounds, and there is a scene between them. Later, Charles enters the house again, and, hearing Borne, runs to Gerda's boudoir, where she lies asleep. As Borne enters Charles throws his arms round the sleeping Gerda and feigns sleep also. There is another scene. Borne, believing Charles to be an old lover of Gerda's, orders her to leave his house for ever. With her baby she leaves.

Twelve months later Gerda finds herself compelled to live in a back room, earning a bare living with her needle. A friend living in the same house offers to take her along to Maxim's, where there is much more money to be earned without the drudgery of sewing.

Gerda's baby falls seriously ill. The doctor orders complete quietude, and forbids Gerda to use her sewing machine. Her plight is difficult. Her money is all gone. So, for the child's sake she goes to Maxim's, only to return home hours later, sick and weary, to find that her baby has died.

Six months pass by. Basil Stillon has died and left his fortune to Borne and Gerda in equal shares. His solicitors advertise for her, but she does not see the notice in the papers. She is still living the life she has adopted, caring little what becomes of her now that her baby has been taken away. One day in the street she meets two girls flying from the attentions of a couple of roughs. In one of them she recognises her foster-sister, Dorothy. Taking her into her flat, she listens to Dorothy's

pitiful little story. It appears that Charles has been at work again and has persuaded Dorothy to run away with him. Now she is afraid of the police. "Stay with me, Dorothy, dear, and I will protect you," says Gerda, and for the girl's sake she starts to live a new life. When Charles calls, she threatens to call the plice, and he flies.

But the strain of the past months has taxed her strenght beyond human endurance, and she falls terribly ill. "Tell me honestly, doctor, can I live?" she asks, and the doctor is compelled to admit that she is sinking fast. With this knowledge Gerda writes to her husband, sending Dorothy with the note. When he comes, she declares herself innocent of the crime he laid at her door, and tells the story of her suffering and her baby's death. With her dying breath she begs him to let Dorothy take her child's place in his home and heart, and thus in some measure make amends for the wrong he has done her.

G E S T R A N D E T.

Drama in vier Akten.

Theodor Wasner ist der Erbe seines Bruders und der Vollstrecker seines letzten Willens geworden. Der Gutsbesitzer hatte eine uneheliche Tochter, namens Gerd, die er einer Schuhmacherfamilie zur Erziehung übergeben hatte. Kurz vor seinem Tode bereut er es jedoch bitter, seinem einzigen Kinde nicht eine bessere und würdigere Zukunft geboten zu haben und beauftragt daher seinen Bruder, seine Schuld an dem jungen Mädchen gut zu machen. Theodor Wasner findet Gerd in einer sehr traurigen Umgebung. In der Gesellschaft des liederlichen Karl Mattke, den sie hasst, und ihrer trunksüchtigen Pflegeeltern aufgewachsen, hat sie dennoch ihre Unschuld bewahrt. Wasner erkennt sofort, dass hinter dem derben Auftreten Gerds sich eine grosse Lauterkeit des Charakters verbirgt. Er nimmt sie daher gern mit sich auf sein Gut. Gerd lässt ausser ihrer kleinen Pflegeschwester Dora, die sie stets vor den Misshandlungen der älteren Geschwister beschützt hat, nichts zurück, was ihr lieb und wert ist.

Ein neues Leben beginnt auf dem Gute für sie. Ein Leben, so herrlich, wie sie es nicht einmal zu träumen gewagt hat. Sie gewöhnt sich auch sehr bald an die Verhältnisse, wenn auch ihr gutes Herz ihre Beziehungen zu den Gutsleuten vertraulicher macht, als es eigentlich zum guten Ton gehört. So hilft sie einer kranken alten Tagelöhnerin und wischt ihr die Stuben auf, ganz so als ob sie noch die verachtete, herumgestossene "Schuhmachersgerd" von einst ist. Bei einer solchen Gelegenheit macht sie die Bekanntschaft ihres Veters, Hans Wasner, der dem Onkel einen Besuch abstatten will und nicht ahnt, wen er in dem derben, aber bildschönen, hochaufgeschürzten Bauernmädel eigentlich vor sich hat. Sein Erstaunen ist gross, als er im Hause des Onkels Gerd als junge Dame in eleganter Toilette wiederfindet. Aber gerade

(Gestrandet)

- 2 -

dieser Gegensatz macht sie so anziehend in seinen Augen, dass er bald alle Bedenken überwindet und um ihre Hand bittet. Der Onkel billigt seine Wahl durchaus. Wenn Gerd auch eine überaus traurige Jugend verlebt hat, so bürgt doch die Reinheit ihres Herzens für eine glückliche Ehe.

Gerd erfüllt die Hoffnungen, die man in sie setzt. Sie wird eine musterhafte Gattin, die ihr reizendes Töchterchen verständig und klug erzieht. Ihr Glück ist wolkenlos, bis Karl Mattke, ihr einstiger Jugendgespieler ihren Weg wieder kreuzt. In der Todesangst, ihr Gatte könne durch eine Erinnerung an ihre Vergangenheit in der Liebe zu ihr erkalten, lässt sie sich von dem gewissenlosen Burschen in der empörendsten Weise alles Geld erpressen, welches in ihrem Besitz ist. Als ihr Gatte sie dabei überrascht, glaubt er natürlich ihren Versicherungen nicht, dass Karl Mattke sie angebettelt habe, sondern setzt ein geheimes Einverständnis der Beiden voraus. Nun sein Argwohn einmal geweckt ist, macht er Gerds Vergangenheit sich und ihr zum Vorwurf. Mattke, der sich den Schreibtisch der jungen Frau gemerkt hat, verübt in der Nacht in ihrem Hause einen Einbruchsdiebstahl und flüchtet, als er eine Entdeckung durch Wasner befürchten muss, zu der schlafenden Gerd. Er erreicht seinen Zweck. Der Zorn ihres Mannes lenkt sich auf sie, und um seine Ehre und den Ruf seines Kindes zu schützen, lässt er den Verbrecher ungestraft laufen. Gerds Beteuerungen prallen ungehört an ihm ab. Er ist jetzt überzeugt, in der schmutzigsten Weise hintergangen zu sein und weist das Weib, das einen verkommenen Lump ihm vorgezogen hat, mit harten Worten aus seinem Hause. Gerd sieht ein, dass es ihr nie gelingen wird, ihre Unschuld zu beweisen. Sie geht, nimat aber ihr kleines Mädchen in die Verbannung mit.

Damit verwundet sie ihren Gatten tödlich. Seine Liebe zu dem Kinde treibt ihn wieder und wieder zu den sorgsamsten Nachforschungen, ohne Erfolg; denn Gerd ist und bleibt verschollen, und nur ihr alter

Onkel ist in dem Glauben an ihre Reinheit nicht wankend geworden.

Unter fremdem Namen ringt Gerd als Näherin für sich und das Kind um das tägliche Brot. Anfänglich geht alles gut; dann aber erkrankt das Mädchen an einer Gehirnentzündung, und der Arzt verbietet jedes Geräusch im Krankenzimmer. Gerd, die Ihr Kind natürlich nicht allein lassen kann, ist nun ausserstande für den täglichen Unterhalt zu sorgen. Als die Not am höchsten ist, entschliesst sie sich zu der ersten Demütigung. Sie bittet ihre Freundin um gute Kleider und bettelt bei deren vornehmen Bekannten um eine Unterstützung. Sie erhält diese auch und hofft nun, ihr Kind durch gute Pflege retten zu können. Als sie indessen heimkehrt, hat es bereits ausgelitten.

Diesen furchtbaren Schlag vermag die unglückliche Mutter nicht mehr zu überwinden. Sie hat den Mut und die Widerstandskraft, den rechten Weg auch über Dornen zu gehen, völlig verloren. Allmählich gleitet sie auf der schiefen Ebene hinab, und wenn es ihr nun auch ausserlich gut geht, so wächst doch ihr seelisches Elend. Da findet sie eine Notiz in der Zeitung, die ihre Verzweiflung noch einmal hell aufflammen lässt. Ihr alter Onkel ist gestorben und hat sie zur Universalerbin seines Vermögens eingesetzt. Nun wird die verschollene Erbin von dem Testamentsvollstrecker gesucht.

Zu spät, zu spät! Nun da alles verloren ist, das Kind, die Achtung vor sich selbst, kann ihr auch das Geld ihres Onkels nicht mehr helfen. Auch ist ihr der Gedanke einer Wiederbegegnung mit ihrem Manne unerträglich. Nein, sie will schweigen und lieber sterben, als den Gatten so wiederssehen.

Das Schicksal aber meint es besser mit ihr. Gerd findet ihre kleine Pflegeschwester Dora wieder, die wiederum durch Karl Mattke in schlechte Gesellschaft geraten und unsäglich unglücklich geworden ist. Sie nimmt sich ihrer liebeggoll an und erstarkt, indem sie ihre Schwäche und Hilflosigkeit sieht. Von nun ab führt sie ein ordentliches Leben und erzieht

(Gestrandet)

- 4 -

auch Dora zu einem fleissigen, pflichtgetreuen Mädchen. Da gelingt es Karl Mattke, den Aufenthaltsort der beiden Schwestern zu erfahren. Er will sich Dora nicht so leichten Kaufs entgehen lassen. Als Gerd ihn mit heftigen Worten zur Türe hinausweist, stösst er ihr höhrend ein Messer in die Brust und verwundet sie tödlich.

Nun da Gerd im Sterben liegt, wird der Wunsch, den Gatten wiederzusehen, übermächtig in ihr. Dora holt ihn herbei, und nun endlich sieht Wasner ein, welch einem Schurken er seine Frau geopfert hat. Um seine Schuld gut zu machen, erfüllt er Gerds letzte Bitte und nimmt Dora an Stelle seines toten Kindes in sein Haus.

oooooooooooo00oooooooooooo

Celui qui triomphe.

Personnages;

Le baron Camille de Labruyère
Henri Mallet, son neveu
Rosalie Vaine
Renée, sa soeur de lait
Charles
Mimi Duvantier, cocotte.

Le baron Camille de Labruyère a pris possession du domaine des "Trois-Forêts" que feu son frère lui a laissé. Parmi l'héritage il trouve une lettre à lui adressée et dans laquelle son frère avoue qu'il a en enfant, dont la mère était à un degré si éloignée de lui de l'échelle sociale qu'il n'a pu l'épouser, quoiqu'il l'aimât vraiment. L'enfant, une fille, a été mise en nourrice chez un petit cordonnier, Vaine, et le défunt prie maintenant son frère de se charger de l'enfant pour réparer ses torts. Labruyère veut faire tout pour accomplir le désir de son frère, et trouve sans beaucoup de difficulté ledit cordonnier, Vaine. Il est surpris de voir que l'enfant qu'il cherche est une fraîche et belle fille agée de dix huit ans, mais il ne trouve pas facile de la mettre au courant de l'affaire. La jeune fille nommée Rosalie est tout à fait bouleversée lorsqu'elle comprend qui elle est vraiment, et que ce Monsieur distingué a l'intention de l'adopter et de l'emmener dans son domaine. Mais elle hésite vraiment avant d'échanger les pauvres petites chambres, dans lesquelles elle a grandi, avec les salons splendides des "Trois-Forêts" et elle avoue tout franchement qu'il vaut mieux qu'elle reste où elle est, attendu qu'elle ne sera jamais une vraie dame. Mais Labruyère, après avoir vu la jeune fille si naturelle et intelligente pense tout autrement et enfin il réussit à persuader la jeune fille de l'accompagner aux "Trois-Forêts".

Rosalie s'accoutumé vite à sa nouvelle existence, et son oncle ne regrette pas de l'avoir prise chez lui, même si quelquefois, il est obligé de lui faire remarquer qu'il y a une grande distance entre elle, la fille adoptive du châtelain et les domestiques du château, ce qu'elle oublie assez souvent .

Lorsque Rosalie a été presque une année aux "Trois-Forêts" le neveu du châtelain Henri Mallet vient rendre visite à son oncle après un séjour assez prolongé à l'étranger. Henri et Rosalie se sentent de suite attirés l'un vers l'autre et après quelques temps il lui demande de devenir sa femme. Rosalie ne cache pas qu'elle l'aime, mais elle le prie d'abord de parler à son oncle qui pourra lui donner sur son passé quelques renseignements qu'elle craint qui n'affaiblissent les sentiments qu'elle lui a inspirés. Mais les renseignements qu'il reçoit sur la naissance et l'éducation de Rosalie ne changent point sa décision de l'épouser, et elle consent avec joie.

Le ménage d'Henri et de Rosalie a été très heureux pendant deux années, ils ont une petite fille qu'ils adorent. Le destin veut alors que Rosalie se rappelle le temps malheureux qu'elle a passé chez le cordonnier Vaine. Une de ses connaissances, de l'arrière-cour où elle a passé les premières 18 années de sa vie, un coquin sans scrupules nommé Charles, découvre un beau jour où elle demeure et avec qui elle est mariée, et alors il essaie de suite de lui arracher de l'argent. Pour se débarrasser du filou Rosalie lui donne une certaine somme, et lorsqu'au même moment son mari arrive elle dit simplement qu'il s'agit d'un mendiant; mais une remarque de Charles fait douter Henri de la vérité de sa réponse, et plus tard elle avoue aussi qu'elle a menti, mais qu'elle l'a fait parcequ'elle sait qu'il n'aime pas à ce que le triste passé de sa femme lui soit rappelé.

(Celui qui triomphe)

Pendant une visite chez Rosalie Charles a réussi à s'emparer de la clef de la grand^a porte et le même soir il se glisse dans la maison avec l'intention de voler des bijoux qu'il y a vus. Henri n'est pas à la maison et Rosalie dort tranquillement, il semble donc probable que le voleur va réussir son coup. Pendant qu'il est en train de forcer un tiroir, Henri arrive, et Charles cherche refuge dans la chambre de Rosalie où Henri le trouve. Henri pense tenir la confirmation de son soupçon que Rosalie ne lui est pas fidèle, et hors de soi de chagrin et de fureur il ordonne à Rosalie de quitter immédiatement sa maison. La malheureuse femme essaie de s'expliquer mais il ne veut pas l'entendre. Elle a une fois menti, alors il ne la croit plus. Et dans la nuit sombre et froide elle et sa petite fille quittent la maison où elle a passé les plus heureuses années de sa vie.

Une année plus tard.

Rosalie n'a pas revu son mari depuis qu'elle a quitté sa maison. Dans une des petites ruelles de la ville elle a loué une chambre et gagne son pain et celui de sa petite fille en cousant du linge pour un grand magasin. Un jour l'enfant tombe malade et la mère est informée que sa vie est en danger. La pensée de peut-être perdre son enfant la seule chose qui la rattache à la vie, la porte au désespoir; et quand elle découvre qu'elle n'a même pas d'argent pour acheter des médicaments elle est tout à fait accablée. Le magasin pour lequel elle travail ne veut pas lui faire d'avances et sa fierté l'empêche d'aller trouver son mari, de sorte qu'elle ne voit aucun moyen de se procurer de l'argent. Sa voisine, une fille légère lui propose un soir de l'accompagner. Elle lui fera faire connaissance de quelques messieurs qui n'ont pas peur de sacrifier l'argent à une belle fille. Rosalie repousse avec dégoût la proposition, mais lorsqu'elle voit

(Celui qui triomphe)

comme son enfant devient de plus en plus faible elle jette ses hésitations de côté et accompagne sa voisine a une café de nuit très moderne. Son enfant ne doit pas mourir, parcequ'elle n'a pas d'argent pour se procurer des médicaments.....
.....Mais quand Rosalie quelques heures plus tard revient à la maison portant l'argent et les médicaments, l'enfant est morte. Son sacrifice a été en vain.-

Le chagrin causé par l'infidélité imaginaire de Rosalie et l'incertitude de la destinée de son enfant ont vieilli considérablement Henri. Son oncle qui n'a pas cru que Rosalie était coupable comme le croit Henri, lui a fait promettre de faire tout ce qu'il pourrait pour retrouver les traces de la mère et de l'enfant, mais tous ses efforts ont été sans résultat.

Après la mort de l'enfant Rosalie glisse de plus en plus sur la pente fatale. Pour oublier son chagrin elle se plonge dans la vie de nuit dans la grande ville et devient bientôt une figure connue dans le monde léger. Un jour le hasard lui fait rencontrer sa soeur de lait, nommée Renée, qui n'a que seize ans. Elle comprend que la petite fille est en train de s'égarer, et elle apprend que c'est sa vieille connaissance le coquin Charles qui lui a fait quitter la maison, et à présent, à cause de sa petite soeur, elle se décide à mener une autre et nouvelle vie. Il lui semble qu'elle a de nouveaux quelque chose qui l'attache à la vie et elle espère de tout son coeur qu'elle réussira à faire une fille honnête de sa pauvre soeur égarée.

Un jour elle découvre avec terreur que Charles a découvert la demeure de Renée et qu'il fait son possible pour l'entraîner de nouveau chez lui. Hors d'elle même de fureur et de dégoût Rosalie prend un couteau et intime au bandit l'ordre de quitter la maison à l'instant. Elle sait comment l'empêcher

de gâter la vie de Renée comme il a gâté la sienne. Charles se précipite sur la femme furieuse lui arrache le couteau et la blesse mortellement.

Lorsque Rosalie comprend qu'il ne lui reste pas beaucoup de temps à vivre elle réclame la présence de son mari et lui raconte comment sa vie s'est passée depuis qu'elle a quitté sa maison. A ce moment Henri comprend quel tort horrible il a commis envers elle et fondant en larmes brûlantes il reçoit le pardon de sa femme si durement éprouvée.

Avant d'expirer elle demande à Henri de prendre Renée chez lui comme sa fille ce qu'il fait volontiers.

Il pense de cette manière pouvoir racheter un peu ce qu'il a fait envers la mourante.

